

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 lutego 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22 listopada 2017 r. odmówił wnioskodawcy M. W. prawa do emerytury, ponieważ do dnia 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach uwzględnił następujące okresy pracy:

- od 21 sierpnia 1985 r. do 30 lipca 1993 r. w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł.,
- od 30 czerwca 1977 r. do 29 lutego 1980 r. w (...) Sp. z o.o.

Wnioskodawca wykazał staż pracy wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 10 lat, 7 miesięcy i 12 dni.

/decyzja – k. 80 akt ZUS/

Wnioskodawca M. W. uznał w/w decyzję za krzywdzącą i w dniu 16 lutego 2018 r. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia w (...) oraz w (...) w K..

/odwołanie – k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy w dniu 22 lutego 2018 r. wniósł o oddalenie odwołania od powyższej decyzji. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 7/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. W. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 22 listopada 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 3 akt ZUS/

Wnioskodawca był zatrudniony w (...) Zakładzie (...) do prania, mycia i czyszczenia P. S. w S. w okresie od 25 marca 1983 r. do 30 października 1983 r. na stanowisku kierowcy.

/zaświadczenie – k. 15 akt ZUS/

Firma (...) mieściła się w S., zajmowała się produkcją mydła. Podczas zatrudnienia u P. S. wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu ciężarowego, ciągnika z naczepą i rozwoził mydło do E.. Było to mydło do mycia pokładów statków.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 19 lipca 2018 r. – 00:17:26 – 00:24:06 w zw. z zeznaniami 00:54:24 – 00:55:10 – płyta CD – k. 27/

Ubezpieczony w okresie od 2 grudnia 1982 r. do 9 marca 1983 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusu.

/świadczenie pracy – k. 16 akt ZUS, k. 4, akta osobowe w kopercie – k. 21/

Podczas zatrudnienia w (...) ubezpieczony cały czas pracował jako kierowca autobusu. Były to przewozy osobowe. Były dwa rodzaje autobusów: S. i Autosany.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 19 lipca 2018 r. – 00:17:26 – 00:24:06 w zw. z zeznaniami 00:54:24 – 00:55:10 – płyta CD – k. 27/

M. W. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy w okresie od 1 września 1994 r. do 16 maja 1999 r.

/świadczenie pracy – k. 30/

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się obrotem wyrobami hutniczymi i materiałami budowlanymi takimi jak cement, smoła, lepik, papa czy stal. Firma posiadała dwa (...) i L.. Są to samochody z naczepą, ciągniki siodłowe o ładowności powyżej 16 ton. Firma nie posiadała małych samochodów. Wnioskodawca w ramach powierzonych obowiązków rozwoził, jako kierowca samochodu ciężarowego, stal do składów w gminach na terenie województwa (...), wyroby hutnicze przywoził z huty oraz lepik czy smołę z Petrochemii P.. Jak nie miał wyjazdów to pomagał przy segregowaniu stali. Gdy była taka potrzeba to rozlewał lepik i smołę do beczek. Czynności te wykonywał sporadycznie, jeden dzień w tygodniu. Jak pracował w nadgodzinach albo przy rozlewaniu smoły to otrzymywał posiłki. Często pracował w godzinach nadliczbowych. Jeździł samochodem ciężarowym około 5 – 6 godzin dziennie. Wnioskodawca pomagał w załadunku i rozładunku towaru, obsługiwał klientów. Inne czynności niż prowadzenie samochodu zabierały wnioskodawcy około 3 – 4 godzin dziennie. Początkowo ubezpieczony jeździł na zmianę K. i L., a następnie przydzielono mu L.. Jak samochód się zepsuł to ubezpieczony odwoził go do warsztatu. Ubezpieczony uczestniczył w naprawach samochodu. Jak naprawa trwała dwa czy trzy dni to przesiadał się na inny samochód. Awarie zdarzały się rzadko, raz na pół roku.

/zeznania wnioskodawcy z dnia 19 lipca 2018 r. – 00:17:26 w zw. z zeznaniami 00:53:17 – 00:55:10 – płyta CD – k. 27, zeznania świadka A. G. z dnia 19 lipca 2018 r. – 00:27:23 – 00:40:07 – płyta CD – k. 27, zeznania świadka G. K. z dnia 19 lipca 2018 r. – 00:40:07 – 00:51:30 – płyta CD – 27/

Wnioskodawca posiada prawo jazdy kategorii: B1 od 1 lipca 1999 r., B od 17 października 1973 r., C1 od 1 lipca 1999 r., C od 9 listopada 1982 r., D1 od 1 lipca 1999 r., D od 28 czerwca 1977 r., BE od 9 listopada 1982 r., C1E od 1 lipca 1999 r., CE od 9 listopada 1982 r., D1E od 1 lipca 1999 r., DE od 9 listopada 1982 r., T od 9 listopada 1982 r.

/prawo jazdy – k. 5 – 6/

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawca wykazał staż pracy wynoszący 26 lat, 11 miesięcy i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym staż w szczególnych warunkach wynoszący 10 lat, 7 miesięcy i 12 dni.

/wyliczenia akta ZUS/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadków.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków co do faktu, że ubezpieczony świadczył pracę w Przedsiębiorstwie Handlowo – Usługowym (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednakże na ich podstawie niemożliwym jest ustalenie, iż podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat (dla mężczyzn), oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat (dla mężczyzn).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

Odnosząc się do powyższej, zwrócić należy uwagę, iż w postępowaniu przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych regulacja § 2 ust. 2 rozporządzenia z 1983 r., statuująca ograniczenia dowodowe, nie znajduje zastosowania. W postępowaniu przed tym sądem, według art. 473 k.p.c., nie stosuje się bowiem żadnych ograniczeń dowodowych, a więc każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Należy podkreślić, że nabycie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym jest przywilejem w stosunku do nabywania emerytur w powszechnym wieku emerytalnym, przeto skorzystanie z tego prawa nie może podlegać uznaniu lub opierać się na wykładni rozszerzającej, ale powinno mieć oparcie w ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, które spełniają prawne wymagania zakwalifikowania określonej pracy jako zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638) przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Z rozważań zawartych w tym orzeczeniu należy wyprowadzić nadto wnioski, iż - ze względu na charakter omawianego świadczenia (wcześniejsza emerytura) - przepisy rozporządzenia należy wyklądać ściśle.

W przedmiotowym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe co do wieku oraz lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednak w ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Pracę **kierowcy samochodu ciężarowego** o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w poz. 2 działu VIII praca kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Pracę **kierowcy autobusu** zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku nr 1 do Zarządzenia nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej.

Stanowisko to wymienione zostało w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 2, pkt 1 - kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w poz. 2 działu VIII praca kierowców autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy jednak, iż ustawodawca w obecnie obowiązujących przepisach celowo odszedł od szczegółowego określania stanowisk pracy, skupiając się na zakresach obowiązków, bowiem nazwy stanowisk pracy mogły być bardzo różne w zależności od zakładu pracy. Ponadto ustalano je często na długo przed wejściem w życie przepisów określających pracę w warunkach szczególnych. Z tej przyczyny Sąd ma nie tylko prawo, ale i obowiązek ustalać rzeczywisty zakres obowiązków, bez względu na nazwę stanowiska.

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 4 listopada 2008 roku (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) „Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia, czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załącznikach nr 1 lub 2 do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku

emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.” Takie też postępowanie należy prowadzić, kiedy organ rentowy zakwestionuje fakty wskazane w tego rodzaju świadectwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2009 r., I UK 77/09, Lex nr 558288)

Stosownie do § 2 ust. 1 okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub świadectwie pracy.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma jednak zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84). Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w szczególnych warunkach dopuścił dowód dokumentów, z zeznań świadków.

Jeśli chodzi o zatrudnienie ubezpieczonego w (...) Zakładzie (...) do prania, mycia i czyszczenia P. S. w okresie od 25 marca 1983 r. do 30 października 1983 r. to z zeznań wnioskodawcy oraz z zaświadczenia wystawionego przez pracodawcę jednoznacznie wynika, że wnioskodawca pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego. Rozwoził mydło, produkowane przez zakład do E..

Brak zatem przeszkód by w/w okres zaliczyć wnioskodawcy do pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego brak także przeszkód by zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia od 2 grudnia 1982 r. do 9 marca 1983 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. Z zeznań wnioskodawcy oraz załączonych akt osobowych wynika, że przez cały okres zatrudnienia ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca autobusu. Pracował przy przewozach osobowych. W (...) były dwa rodzaje autobusów: S. i Autosany.

Natomiast jeśli chodzi o okres zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) to w ocenie Sądu Okręgowego, wykonywanie przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w w/w spornym okresie od 1 września 1994 r. do 16 maja 1999 r. nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym.

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się obrotem wyrobami hutniczymi i materiałami budowlanymi takimi jak cement, smoła, lepik, papa czy stal. Firma posiadała dwa (...) i L.. Są to samochody z naczepą, ciągniki siodłowe o ładowności powyżej 16 ton. Ubezpieczony oraz świadkowie zeznali, że wnioskodawca w ramach powierzonych obowiązków jeździł samochodem ciężarowym marki K. lub L. i rozwoził stal do składów w gminach na terenie województwa (...), wyroby hutnicze przywoził z huty oraz lepik czy smołę z Petrochemii P.. Jak nie miał wyjazdów to pomagał przy segregowaniu stali czy rozlewał lepik i smołę do beczek (1 raz w tygodniu). Świadczyli i wnioskodawca jednoznacznie zeznali, że odwołujący jeździł samochodem około 5 – 6 godzin dziennie. Poza tym zajmował się szeregiem innych czynności: pomagał w załadunku i rozładunku towaru, obsługiwał klientów. Inne czynności niż prowadzenie samochodu zabierały wnioskodawcy około 3 – 4 godzin dziennie. Jak samochód, którym jeździł ubezpieczony zepsuł się to wnioskodawca odwoził go do warsztatu i uczestniczył w jego naprawach, nie świadcząc wówczas pracy kierowcy samochodu ciężarowego. Tylko jeżeli naprawa trwała dwa czy trzy dni to przesiadał się na inny samochód. Takie awarie zdarzały się rzadko, raz na pół roku.

W tym miejscu zaakcentować należy, że zgodnie z art. 6 k.c. to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy w niniejszej sprawie. Oparcie polskiej procedury cywilnej na zasadzie kontrydiktoryjności jedynie w wyjątkowych przypadkach dozwala Sądowi na podjęcie czynności mających na celu pobudzenie inicjatywy stron, a zasadą w tym zakresie jest samodzielne dążenie uczestników postępowania do wykazania prawdziwości podnoszonych twierdzeń.

Jeżeli twierdzenie istotne dla rozstrzygnięcia nie zostanie udowodnione, to o merytorycznym rozstrzygnięciu sprawy decyduje rozkład ciężaru dowodu. Zatem strona, na której spoczywa ciężar dowodu, ponosi ryzyko ujemnych skutków niedopełnienia swoich obowiązków w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał również, zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, iż nie jest zarówno zobowiązany, jak i uprawniony do przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (patrz wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Tymczasem wnioskodawca nie przedłożył w toku sprawy żadnych dowodów, które by świadczyły o tym, że praca którą wykonywał w spornym okresie w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu w szczególnych warunkach. Nie wykazał by praca kierowcy zajmowała mu 8 godzin dziennie. Wnioskodawca oraz świadkowie zgodnie podali, że ubezpieczony oprócz pracy kierowcy wykonywał także szereg innych czynności co oznacza, że nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach.

Reasumując, w ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie z zebranego materiału dowodowego wynika jasno, iż wnioskodawca w spornym okresie od 1 września 1994 r. do 16 maja 1999 r. nie wykonywał stale, a więc w sposób ciągły w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy czynności określonych w dziale VIII, poz. 2 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) określającego prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W oparciu o powyższe należy wskazać, że uwzględnienie ubezpieczonemu do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 25 marca 1983 r. do 30 października 1983 r. (7 miesięcy i 6 dni) oraz okresu od 2 grudnia 1982 r. do 9 marca 1983 r. (3 miesiące i 8 dni) w połączeniu z okresem uznanym przez organ rentowy jako staż pracy w szczególnych warunkach 10 lat, 7 miesięcy i 12 dni, nie daje łącznie wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Biorąc pod uwagę powołane przepisy stwierdzić należy, że pomimo iż wnioskodawca spełnił pozostałe przesłanki do przyznania emerytury, a mianowicie: wieku – na dzień złożenia wniosku o emeryturę ukończył 60 rok życia, posiadania co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz niebycia członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ze względu na nieprzepracowanie wymaganego ustawowo 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze emerytura wnioskodawcy nie przysługuje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

K.K.-W.